

en af de sorteste af dem alle er den stigende Kriminalitet mellem Børn og unge Mennesker. Jeg tillod mig i Fjor ved Finanslovens 1ste Behandling at forespørge den højtærede Justitsminister om, hvad det blev til med den Betænkning, som for mange Aar siden blev afgiven af Børneopdragelseskommisionen. De ville erindre, at dette Spørgsmaal er gammelt. Socialdemokratiet har, saa længe det har eksisteret, haft Sagen paa sit Program, har krævet Statsopdragelseshjem for de hjemløse, vildfarne, vanartede Børn. I 1889, for 13 Aar siden, rejste dansk Skoleforening Spørgsmaalet. I 1893 nedsattes der en Kommission, og det skal være sagt til dens Ære, at det var en af de bedste Kommissioner, der nogen Sinde har arbejdet her i Landet, skønt den var nedsat af et Højreministerium og bestod af Folk, som man gennemgaaende vilde kalde konservative; paa dette Punkt viste de et moderne humant og frisindet Syn. Betænkningen fremkom i Februar 1895, altsaa for 7½ Aar siden, men endnu er der ikke gjort det aller mindste for at gennemføre dette gode Lovforslag i Virkeligheden. Hvis det var blevet gennemført den Gang, vilde Tusinder af Menneskeliv og Menneskeskæbner være sparede, en Mængde Nød, Elendighed og Ulykke vilde være undgaaet, og vore Fængsler vilde ikke være saa overfyldte, som det nu fremgaar af det forelagte Lovforslag, hvis vi i Tide havde gennemført disse gode Lovforslag, der den Gang fremsattes af Børnehjemskommissionen. Vi fra vor Side have Gang paa Gang ved Finanslovens 1ste Behandling rejst dette Spørgsmaal, og i 1898 blev det rejst igen af dette Tings Flertal i Form af en Forespørgsel til de daværende Ministre, Kultusministeren og Justitsministeren, en Forespørgsel, der endte med en enstemmig vedtagen Dagsorden, som krævede: for det første Straffrihed for Børn, for det andet betingede Straffedomme for unge Mennesker og for det tredie Statens Støtte til Opdragelse af hjemløse og vildfarne Børn. Det var altsaa en enstemmig Vedtagelse den Gang. Ministrene gjorde alligevel ingen Ting, og Aaret efter blev Spørgsmaalet rejst i Form af et særligt Lovforslag ogsaa fra Medlemmer af dette Tings Flertal. Det var et Lovforslag, der tilsyneladende var meget moderat, idet det kun krævede Børnestraffrihed indført, en Forhøjelse af den kriminelle Lavalders, men i Virkeligheden var det naturligvis radikalt. Konsekvensen af det var jo, at naar man ikke længere straffer dem, maa man

opdrage dem. Dette Lovforslag blev enstemmig vedtaget her i Tinget i Foraaret 1900. Endelig det næste Efteraar fremkom den daværende Justitsminister Goos i Landstinget med et Lovforslag, som langt fra var saa godt som Børnehjemskommissionens Forslag, og som i visse Henseender syntes at være et Forsøg paa at slippe bort fra den frisindede Betænkning, som han selv havde nedsat en Kommission for som Kultusminister. Men det havde dog den Fortjeneste, og det blev ogsaa anerkendt i Børnehjems kredse, at det rejste Sagen, bragte Sagen frem for Rigsdagens Forum i Form af et Lovforslag. Der blev afgivet en Beretning, og videre kom Sagen ikke. Saa fik vi Systemskiftet, og Systemskiftet skulde nødig overskære denne Traad, for her var en god Traad, der var knyttet til Fortiden. Der var Traade nok, der kunde og burde hugges over, hvor man ikke har hugget dem over, hvor man har følt sig bunden ved Fortiden — men her var, som sagt, en god Traad, der ikke burde skæres over, men knyttes videre, fordi man var kommen ind paa en god Vej ogsaa under det gamle Regimente. Jeg tillod mig i Fjor Efteraar at spørge den højtærede Justitsminister, om han agtede at gøre noget i den Retning, og jeg fik et meget imødekommende Svar. Ministeren erklærede, at han var en varm Ven af denne Sag og lovede at tage den under Overvejelse og saa snart som muligt at fremsætte Lovforslag desangaaende. Der er gaaet et Aar, og endnu er der intet Forslag fremkommet eller bebudet. Nu forstaaer jeg meget vel, at der skal Tid til alting og ogsaa Tid til at udarbejde en saa stor Sag, men paa den anden Side foreligger der jo et ypperligt Grundlag i Kommissionsbetænkningen, saa overordentlig megen Tid kunde det vel ikke tage. Og endvidere maa vi huske paa, at for hvert Aar, der gaar, gøres der blodig Uret mod Børnene, mod de unge Mennesker og derigennem mod hele Samfundet. Hvert Aar, hver Maaned er kostbar. Jeg spørger da i Aar Ministeren, hvor langt han er kommen med sine Arbejder, og om vi i en nær Fremtid kunne vente Lovforslag fremsat fra hans Side, der søge at raade Bod paa dette overordentlig store Samfundsonde, som det tiltagende Antal Forbrydelser i Børneverdenen og blandt de unge Mennesker er. For øvrigt kunde det naturligvis allerede, ogsaa inden man fik et saadant Lovforslag gennemført, gøres en Del ved en human Administration, ved en god, frisindet Embedsstand til at raade